

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 4Obdo/79/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118264940
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Mederová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6118264940.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Lenky Praženkovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu ČaSS, spol. s r.o., so sídlom Mieru č. 126, 044 24 Poproč, IČO: 31 685 455, proti žalovanému Národný ústav detských chorôb, so sídlom Limbová 2643/1, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00 607 231, zastúpenému advokátom Mgr. Tomášom Szabom, so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 54.500,-- eur s príslušenstvom a 50.000,-- eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/227/2018, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/52/2020-334 zo 16. novembra 2021, vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a vo výroku o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 23Cb/227/2018-235 z 23. októbra 2019, svojím prvým výrokom žalobu žalobcu zamietol a druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou vedenou pod sp. zn. 23Cb/227/2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 54.500,-- eur s príslušenstvom z titulu neuhradenia ceny žalovaným za žalobcom vykonané upratovacie práce pre žalovaného v zmysle zmluvy o dielo uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30. marca 2015 (ďalej tiež len „zmluva o dielo“ alebo „zmluva“). Žalobu odôvodnil tým, že v zmluve o dielo boli nesporným spôsobom vyjadrené podstatné náležitosti zmluvy a jednou z nich bola aj cena za predmet plnenia. V čl. II. bod I zmluvy o dielo bola formulovaná cena za kalendárny mesiac realizácie predmetu zmluvy, ktorá bola stanovená na sumu 54.500,-- eur s DPH za mesiac. Žalobca dňa 5. mája 2015 vystavil faktúru č. 52-5-0000376 za riadne vykonané služby a doručil ju žalovanému dňa 13. mája 2015, čo bolo potvrdené vlastnoručným podpisom príslušného zamestnanca žalovaného. Žalovaný faktúru žalobcovi nezaplatil, čím porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy o dielo, nakoľko žalobcovi nezaplatil zmluvnú odmenu za zrealizované dielo za mesiac apríl 2015 v lehote splatnosti dňa 4. júla 2017. Okrem toho sa žalobca žalobou zo dňa 20. apríla 2018, vedenou na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/226/2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 50.000,-- eur z dôvodu, že dňa 30. mája 2015 platne uzavrel so žalovaným zmluvu o dielo v súlade s ust. § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej tiež len „ObchZ“), uverejnenou v centrálnom registri zmlúv dňa 1. apríla 2015, ktorým dňom nadobudla účinnosť v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám. V predmetnej zmluve bolo v čl. IV. stanovené nakladanie so zábezpekou, ktorú žalobca riadne a včas zložil. Žalovaný v zmysle toho istého ustanovenia zmluvy bol povinný zábezpeku žalobcovi vrátiť najneskôr po

dobe uplynutia siedmich pracovných dní od uplynutia šiestich mesiacov od uzavretia zmluvy o dielo. Žalovaný zábezpeku na účet žalobcu nevrátil a od zmluvy o dielo ku dňu 1. júna 2015 odstúpil, čo však neznamená, že zábezpeku nemal bezodkladne vrátiť žalobcovi.

3. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 23Cb/227/2018-141 zo dňa 17. októbra 2018 konania vedené pod sp. zn. 23Cb/227/2018 a sp. zn. 23Cb/226/2018 podľa § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 23Cb 227/2018.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom právnych zástupcov strán sporu, svedkov Ing. U. M., U. V., K. F., RNDr. L. V. a Ing. C. B. a listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu. Vec právne posúdil podľa § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 1, 2, § 261 ods. 2, 8, § 269 ods. 2, § 272 ods. 1, 2, § 536 ods. 1, 2, § 537 ods. 1, § 554 ods. 1, § 556, § 560 ods. 1, 2, § 324 ods. 1, § 344, § 345 ods. 1, 2, § 346 ods. 1, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1, § 300 ObchZ a § 1 ods. 2 a § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej tiež len „OZ“).

5. Na základe výpisov z obchodného registra žalobcu, výpisu zo štatistického úradu žalovaného a za pomoci citovaných zákonných ustanovení mal súd prvej inštancie za to, že v čase uzavretia zmluvy o dielo dňa 30. marca 2015, bol žalobca podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. a) ObchZ, ktorý predmetnú zmluvu uzavrel v rámci svojej podnikateľskej činnosti; žalovaný bol subjektom verejného práva podľa § 261 ods. 2 ObchZ, ktorý zmluvu uzavrel pri zabezpečovaní vlastnej prevádzky. Vzhľadom na uvedené, ako aj s prihliadnutím na všetky okolnosti vzniku sporného záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, súd považoval za zrejmé, že za použitia § 261 ods. 8 ObchZ sa na všetky zmluvné ustanovenia zmluvy o dielo vzťahuje právny režim Obchodného zákonníka, ktorý zároveň platí tiež pre všetky nároky vyplývajúce z tejto zmluvy, okrem tých práv a povinností, ktoré Obchodný zákonník neupravuje a na ktoré sa v zmysle § 1 ods. 2 ObchZ a § 1 ods. 2 OZ použije právny režim Občianskeho zákonníka. Keďže obsah predmetnej zmluvy zahŕňal podstatné časti zmluvy o dielo, na tento zmluvný vzťah súd použil právnu úpravu zmluvy o dielo podľa § 536 a nasl. ObchZ.

6. Z predložených listinných dôkazov a zhodných tvrdení právnych zástupcov strán sporu a vypočutých svedkov mal za preukázané, že žalobca ako zhotoviteľ diela a žalovaný ako jeho objednávateľ dňa 30. marca 2015 písomne uzavreli zmluvu o dielo. Predmetom diela bol hmotne zachytený výsledok činnosti žalobcu v zmysle § 536 ods. 2 ObchZ v čl. II. bod 1 predmetnej zmluvy, spočívajúci vo vykonávaní kompletných upratovacích, čistiacich a dezinfekčných prác v priestoroch objednávateľa na celkovej ploche vnútorných priestorov cca 53267,66 m², presun komunálneho a nebezpečného odpadu určeným spôsobom na stanovené miesta vrátane zabezpečenia čistiacich a dezinfekčných prostriedkov, plastových vriec na odpad, odpadových košov a mechanizmov potrebných na vykonávanie požadovaných služieb v rozsahu a časových intervaloch určených objednávateľom. Žalobca zložil na účet žalovaného zábezpeku vo výške 50.000,-- eur a za činnosti vykonané za mesiac apríl 2015 mu vystavil faktúru č. 52-5-0000376 na sumu 54.500,-- eur, ktorú žalovaný žalobcovi vrátil dňa 20. mája 2015. Žalovaný niekoľkokrát písomne, napr. v dňoch 9. apríla 2015, 17. apríla 2015 a 24. apríla 2015 písomne doporučenými zásielkami namietal vady činností žalobcu. Dňa 4. mája 2015 žalovaný od zmluvy písomne odstúpil.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že nakoľko medzi zmluvnými stranami bola platne uzavretá zmluva o dielo, vyplývali žalobcovi ako zhotoviteľovi diela určité povinnosti, predovšetkým žalovaným požadované dielo zhotoviť riadne a včas ho žalovanému odovzdať. Keďže predmetom diela boli upratovacie práce v priestoroch žalovaného, ktorý je nemocnicou, mal súd za zrejmé, že išlo o vysoko špecifický druh diela, ktorého vykonávanie prebiehalo zložitým spôsobom dennodenne na pomerne veľkom priestore. Zároveň vzhľadom na povahu žalovaného ako nemocnice mal tiež za zrejmé, že kvalita upratovacích, čistiacich a dezinfekčných prác v jeho priestoroch ako nemocnice vyžadovala presnosť a riadne poskytnutie takýchto služieb, inak hrozilo ohrozenie zdravia pacientov. Žalobca preto musel v konaní preukázať splnenie si svojej zmluvnej povinnosti (t. z. riadne a včasné vykonanie diela spočívajúce v riadnom každodennom poskytnutí nakoňtrahovaných služieb), ktorá predchádzala splneniu si zmluvnej povinnosti žalovaného za takéto dielo zaplatiť.

8. Ďalej súd vyslovil, že žalobca ako zhotoviteľ si predmetnou faktúrou síce uplatnil nárok na zaplatenie ceny za dielo vykonané v mesiaci apríl 2015, nakoľko však žalovaný ako objednávateľ riadnosť

vykonaného diela spochybňoval, bolo povinnosťou žalobcu v konaní preukázať, že svoju povinnosť zhotoviť dielo riadne a včas, splnil. Žalobca v konaní iba tvrdil, že nevedel o žiadnych údajných vadách ním poskytovaných činnosti, nakoľko žalovaný uplatnil svoje reklamácie až po čase, kedy ich mal v zmysle zmluvy o dielo uplatniť, prípadne tieto reklamácie nemali požadované náležitosti alebo neboli zasielané jeho pracovníkom, ktorí mali predmetné činnosti vo svojej pracovnej náplni. Podľa názoru súdu bolo v konaní jednoznačne preukázané svedeckými výpoveďami svedkýň F., RNDr. V. a Ing. B., písomnými reklamáciami žalovaného zo dňa 9. apríla 2015, 13. apríla 2015, 17. apríla 2015, 24. apríla 2015 a 20. mája 2015, kontrolami plnenia harmonogramu, záznamami o nezhode a mailovými správami svedkyne K. F. ohľadom reklamácie upratovacích služieb, že žalobca vedel najneskôr od 9. apríla 2015, kedy mu bola zo strany žalovaného prvýkrát doručená doporučeným spôsobom písomná reklamácia ním poskytovaných prác, že ním vykonávané práce nepovažuje žalovaný za vykonané riadne a že podľa žalovaného práce vykazujú vady. Podľa súdu nebolo v konaní dôležité vyriešenie otázky, či žalovaný reklamoval práce v reklamačnej lehote, alebo či tieto reklamácie doručoval oprávneným subjektom, dôležité v konaní bolo, že žalovaný jednoznačne uvedenými dôkazmi preukázal, že žalobcom vykonané práce vykazujú vady. Keďže žalobca nepreukázal, že by vykonal riadne, nevzniklo mu právo na zaplatenie ceny diela. Súd mal ďalej za to, že pre zistenie, že dielo žalobcu malo vady, stačilo, že žalovaný služby poskytované žalobcom vnímal ako vadné, čo jednoznačne preukazujú vyššie menované dôkazy a fakt, že žalobca mal o tomto jednoznačne vedomosť. Skutočnosť, či boli vady diela reklamované predpísaným spôsobom alebo nie, nezavaruje žalobcu jeho zákonnej povinnosti zhotoviť dielo riadne, ale znamenalo by iba to, že žalovaný ako objednávateľ nereklamoval vady predpísaným spôsobom, čo však nemá žiadny vplyv na to, že dielo žalobcu reálne vady malo. Súd preto vychádzal zo záveru, že žalobca nielenže vykonal dielo s vadami, ale súdu ani nepreukázal, že by ho žalovanému odovzdal, z ktorého dôvodu nemohol byť žalobca v žalobe o zaplatenie ceny diela úspešný.

9. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že povaha vád služieb žalobcu, spočívajúcich v nedostatočnom a nekvalitnom upratovaní priestorov žalovaného, ktorý je nemocnicou, bola takej povahy, ktorá odporovala obsahu a správnosti služieb požadovaných žalovaným v predmetnej zmluve. Takéto porušenie zmluvných povinností žalobcu zhotoviť dielo riadne bolo v zmysle § 560 ods. 1 ObchZ považované za vady, ktoré nezodpovedali výsledku určenému v zmluve, a teda v zmysle § 344 a § 345 ods. 1 ObchZ založili žalovanému právo na odstúpenie od zmluvy, nakoľko nekvalita poskytovaných prác žalobcom v zmysle vykonaného dokazovania bola natoľko flagrantly, že žalovaný ako nemocnica nemohol mať záujem na pokračovaní takýchto služieb z hygienického a medicínskeho hľadiska. Odstúpenie od zmluvy o dielo zo dňa 4. mája 2015 považoval súd za platné, pretože žalobca v zmysle § 345 ods. 2 ObchZ vzhľadom na predmet svojej činnosti, ako aj vzhľadom na povahu vykonávaných prác a status žalovaného ako nemocnice musel ako podnikateľ vedieť, že nekvalitné vykonávanie upratovacích, čistiacich a dezinfekčných prác v priestoroch žalovaného bude znamenať, že žalovaný nebude mať záujem na plnení zmluvných povinností žalobcu. V zmysle čl. VIII. bod 4 sa opakované neposkytnutie objednaných služieb považovalo za hrubé porušenie zmluvných podmienok. Keďže k odstúpeniu zmluvy zo strany žalovaného došlo platne, v zmysle § 349 ods. 1 ObchZ zmluva o odstúpení (správne malo znieť „zmluva o dielo“ - pozn. dovolacieho súdu), zanikla.

10. Súd prvej inštancie poukázal ďalej na to, že žalobca v konaní uvádzal, že žalovaný svoje reklamácie nepredkladal včas, nedodrжал spôsob ich doručenia a neobsahovali ani potrebný obsah. Táto skutočnosť podľa súdu nebola pre rozhodnutie veci rozhodujúca, napriek tomu však súd dospel k záveru, že reklamácie žalovaného boli platné, nakoľko podľa čl. VIII. bod 6 zmluvy si žalovaný mal reklamáciu vád služieb uplatniť u zhotoviteľa bezodkladne po jej zistení, prípadne v lehotách podľa čl. VIII. bod 13, a to písomne zápisom do denníka služieb alebo doporučeným listom, elektronicky, e-mailom alebo faxom. Hoci reklamačné lehoty v označenom článku boli stanovené na 8 hodín, 24 hodín prípadne 72 hodín v závislosti od okamihu ich uplatnenia, súd mal za to, že žalovaný vady žalobcom poskytovaných služieb reklamoval, a to telefonicky v zmysle čl. VIII. bod 6 zmluvy (svedkyňa F. telefonovala s pracovníkom žalobcu p. V., o ktorom žalobca síce tvrdil, že reklamácie na starosti nemal, ktorý sa však podľa svojej svedeckej výpovede pohyboval v priestoroch žalovaného a v mene žalobcu voči pracovníkom žalovaného aktívne vystupoval), ďalej e-mailom rovnako v zmysle čl. VIII. bod 6 zmluvy (e-mail svedkyne F. zasielané najmä na mailovú adresu pracovníka žalobcu p. V.), reklamácie vyplývali aj z interných predpisov žalovaného nazvaných ako kontroly plnenia harmonogramu a záznamy o nezhode, ktoré v zmysle čl. VIII. bod 6 zmluvy spĺňali podmienku „písomne zápisom do denníka služieb“, napokon písomnými reklamáciami žalovaného adresovanými žalobcovi z 9. apríla, 13. apríla, 17. apríla a 24. apríla 2015 a 20. mája 2015, opäť v zmysle čl. VIII. bod 6 predmetnej zmluvy. Súd neprisvedčil

tvrdeniam žalobcu, že reklamácie sú neplatné a teda sa má za to, že dielo bolo vykonané riadne, pretože vady na diele jednoznačne vznikli, a to dokonca takého charakteru, že zo strany žalobcu šlo o podstatné porušenie zmluvy. Skutočnosť, či pracovník žalobcu p. V. bol alebo nebol oprávnený vybavovať sťažnosti, nepovažoval súd za relevantnú, nakoľko bol pracovníkom žalobcu a okolnosti, o ktorých sa dozvedel, mal svojmu zamestnávateľovi oznámiť. S poukazom na čl. IX. bod 5 zmluvy, v ktorom bolo dohodnuté, že vedúci žalovaného bude operatívne riadiť prácu pracovníkov žalobcu a v prípade potreby dávať pracovníkom žalobcu pokyny na odstránenie zistených nedostatkov, súd považoval predmetné písomné reklamácie za pokyny žalovaného pracovníkom žalobcu (napr. p. V.) na odstránenie nedostatkov. Uvedenému podľa súdu neodporuje ani fakt, že v predmetnom zmluvnom ustanovení bola ako kontaktná osoba žalobcu spolu s telefónnym číslom uvedený Ing. M.. Súd mal za to, že žalovaný mal možnosť dávať pokyny ohľadom nedostatkov aj iným pracovníkom žalobcu, čo v konaní aj nastalo. Rovnako ohľadom včasnosti reklamácií mal súd za to, že žalovaný podľa povahy poskytovaných prác mal záujem na ich riadnom plnení a vady ich plnenia oznamoval žalobcovi vyššie uvedeným spôsobom obratom a bezodkladne. Konštatujúc vyššie uvedené skutočnosti, súd žalobe žalobcu na zaplatenie ceny diela ako nedôvodne podanej nevyhovel.

11. Vo vzťahu k vráteniu zábezpeky, ktorú žalobca zaplatil žalovanému v zmysle čl. IV. bod 1 zmluvy, súd zo znenia vety tretej čl. IV. bod 1 zmluvy mal za to, že nakoľko žalobca závažným a opakovaným spôsobom porušil zmluvné povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy, predmetná zábezpeka v plnej sume prepadla v prospech žalovaného ako zmluvná pokuta. Uvedené zmluvné ustanovenie súd považoval za zloženie zábezpeky žalobcom žalovanému ako prípadnej zmluvnej pokuty pre prípad nekvalitne poskytovaných služieb žalobcom. Nakoľko táto skutočnosť nastala (teda žalobca nekvalitne poskytoval žalovanému služby, dokonca s vadami, ktoré znamenali podstatné porušenie zmluvných povinností žalobcu), predmetná zábezpeka sa zmenila na zmluvnú pokutu v zmysle § 300 ObchZ a § 544 OZ a zostala žalovanému ako sankcia za žalobcom porušenú zmluvnú povinnosť vykonať dielo riadne a včas. Na základe uvedeného súd žalobe žalobcu na vrátenie zábezpeky, ako nedôvodne podanej, nevyhovel.

12. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a trovy konania priznal žalovanému ako úspešnej sporovej strane.

13.

Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom č. k. 2Cob/52/2020-334 zo 16. novembra 2021 podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovel čo do zaplatenia sumy 49.050,--- eur s úrokom z omeškania od 17. apríla 2018 až do zaplatenia a vo zvyšku, t. j. čo do zaplatenia sumy 5.450,--- eur s príslušenstvom, úroku z omeškania zo sumy 49.050,-- eur od 5. júla 2015 do 16. apríla 2018 a sumy 50.000,-- eur, žalobu zamietol.

14. Odvolací súd, majúc za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov čiastočne k nesprávnym skutkovým zisteniam, na pojednávaní dňa 16. novembra 2021 zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi (zmluva o dielo z 30. marca 2015, faktúra č. 52-5-0000376, písomné reklamácie z 9., 13., 17. a 24. apríla 2015, list z 20. mája 2015, ktorým bola vrátená faktúra, odstúpenie od zmluvy a kontroly plnenia harmonogramu) a dospel k záveru, že prvoinštančný rozsudok je potrebné zmeniť. V odôvodnení rozsudku zopakoval skutkové okolnosti zistené súdom prvej inštancie týkajúce sa predmetu diela, ako aj tej okolnosti, že žalobca zložil na účet žalovaného zábezpeku vo výške 50.000,-- eur a za činnosti vykonané v mesiaci apríl 2015 mu vystavil faktúru č. 52-5-0000376 na sumu 54.500,-- eur, ktorú žalovaný žalobcovi vrátil dňa 20. mája 2015. Uviedol, že žalovaný viackrát písomne doporučenými zásielkami namietal vady činností žalobcu s tým, že dňa 4. mája 2015 od zmluvy písomne odstúpil. Poukázal tiež na to, že reklamácie mal súd za preukázané svedeckými výpoveďami svedkýň F., RNDr. V. a Ing. B., písomnými reklamáciami žalovaného žalobcovi zo dňa 9., 13., 17. a 24. apríla a 20. mája 2015, ďalej kontrolami plnenia harmonogramu a záznamami o nezhode a mailovými správami svedkyne K. F.. Zo svedeckých výpovedí svedkov p. V. a Ing. M. zistil, že podľa nich žalobca práce poskytol riadne, avšak Ing. M. pripustil, že rokoval so zástupcom žalovaného o vadách reklamovaných žalovaným, čím potvrdil, že žalobca mal vedomosť o tom, že žalovaný považoval jeho služby za nevykonané riadne, ale s vadami. Odvolací súd sa stotožnil so zistením prvoinštančného súdu, že prílohu k predmetnej faktúre, ktorú bol žalobca povinný pripojiť v zmysle čl. III. bod 1 zmluvy a ktorá mala byť v súlade s týmto zmluvným dojednaním vzájomne odsúhlasená ako mesačný výkaz prác, síce pripojil, ale bez

odsúhlasenia žalovaného. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že reklamácie žalovaného boli platné (aj keď to nebolo podľa jeho názoru rozhodujúce), nakoľko podľa čl. VIII. bod 6 zmluvy si mal žalovaný reklamáciu väd služieb uplatniť u zhotoviteľa bezodkladne po jej zistení, prípadne v lehotách podľa čl. VIII. bod 13, a to písomne zápisom do denníka služieb alebo doporučeným listom, elektronicky, e-mailom alebo faxom. Napokon konštatoval správne zistenie súdu prvej inštancie, že v zmysle čl. VIII. bod 6 zmluvy, zábezpeka sa zmenila na zmluvnú pokutu v zmysle § 300 ObchZ a § 544 OZ a zostala žalovanému ako sankcia za porušenie zmluvnej povinnosti.

15. Berúc do úvahy skutkový stav zistený súdom prvej inštancie a znenie ustanovení čl. III. body 1 a 3 a čl. IV. bod 3 zmluvy, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie síce zistil, že žalovaný faktúru vystavenú za práce vykonané v mesiaci apríl 2015 žalobcovi vrátil, dôvodom jej vrátenia sa však nevenoval a nevychádzal zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu, že práce vykonávané boli, pričom sporným bolo, či sú reklamácie žalovaného oprávnené. Hoci súd prvej inštancie vyhodnotil reklamácie ako oprávnené, mal za to, že v konaní nebolo dôležité vyriešenie otázky, či žalovaný reklamoval práce v reklamačnej lehote alebo či tieto reklamácie doručoval oprávneným subjektom, dôležité v konaní podľa neho bolo, že žalobcom vykonané práce vykazujú vady, v dôsledku čoho žalobca nárok na zaplatenie fakturovanej ceny, nemá.

16. Z listu zo dňa 20. mája 2015, ktorým vrátil žalovaný žalobcovi faktúru č. 52-5-0000376 za upratovacie práce v mesiaci apríl 2015, vystavenú na sumu 54.500,-- eur vrátane DPH, odvolací súd zistil, že dôvodom jej vrátenia bolo nedodržanie Harmonogramu upratovacích prác, frekvencie a hygienicko-epidemiologického režimu v zmysle čl. III. bod 3 zmluvy (ďalej len „harmonogram“) a že ním žalovaný žiadal prepracovanie faktúry a zníženie ceny o 10 % na sumu 49.050,-- eur vrátane DPH. Žalovaný teda nenamietal, že práce neboli vykonané a odovzdané, namietal nedodržanie harmonogramu a nekvalitu prác s tým, že žiada zľavu o 10 %. Táto skutočnosť vyplynula z viacerých písomných podaní žalovaného, napr. odporu zo dňa 24. mája 2018 a písomného vyjadrenia zo dňa 17. augusta 2018, v ktorých sa žalovaný bránil tým, že žalobca práce riadne nevykonal a preto si v súlade s citovaným článkom uplatňuje zľavu. Takúto obranu vzniesol žalovaný aj v rámci odvolacieho konania, kedy bol dokonca ochotný uzavrieť zmier v znení, že by bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi cenu 49.050,-- eur so zohľadnením, že sa nedostal do omeškania, keďže žalobca faktúru neprepracoval ani nevrátil.

17. Odvolací súd mal za to, že ak chcel byť žalobca v spore o zaplatenie 54.500,-- eur úspešný, bol povinný preukázať, že mu vznikol nárok na zaplatenie ceny v súlade so zmluvou, keďže predmetná zmluva upravuje, kedy je zhotoviteľ oprávnený fakturovať cenu za zhotovenie diela. Podľa čl. IV. bod 3 zmluvy bol žalobca oprávnený fakturovať cenu na základe riadne uskutočneného plnenia podľa čl. III., z ktorého vyplýva cena ako aj povinnosť žalobcu znížiť fakturovanú cenu o 10 % pri nedodržaní harmonogramu. Reklamácie a kontroly plnenia harmonogramu preukazujú, že vykonané práce vykazovali vady a žalovanému vzniklo právo na zľavu, ktorú si uplatnil. Žalobca naopak nepreukázal, že mu vznikol nárok na zaplatenie fakturovanej ceny v plnom rozsahu, keďže nepreukázal, že reklamácie sú prekludované a neoprávnené.

18. Vo vzťahu k námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že strany sporu v čl. VIII. bod 1 zmluvy dojednali fikciu správnosti poskytovaných služieb do momentu oprávnenej reklamácie, pričom žalovaný včas ani oprávnene nereklamoval, preto na reklamácie podľa jeho názoru prihliadať nemožno, odvolací súd poukázal na čl. VIII. bod 6 zmluvy, z ktorého vyplýva, že objednávateľ reklamáciu väd služieb uplatní u zhotoviteľa bezodkladne po jej zistení, resp. v lehotách podľa bodu 13 tohto článku, písomne zápisom do denníka služieb príp. doporučeným listom, elektronicky e-mailom alebo faxom. Ak teda žalovaný reklamoval vady bezodkladne po ich zistení formou doporučeného listu, nemožno podľa odvolacieho súdu tvrdiť, že reklamoval oneskorene. Žalovaný totiž dodržal jednu z dohodnutých foriem uplatnenia reklamácie, i keď doručenie listu trvalo určitý čas a do dispozície žalobcu sa dostal s určitým odstupom od zistenia väd služieb. Rozhodujúce však podľa odvolacieho súdu je, že strany sporu si takúto možnosť uplatnenia reklamácie dojednali a museli si byť vedomé skutočnosti, že doporučená zásielka sa nedostane do dispozície zhotoviteľa, t. j. žalobcu ihneď. Odvolací súd zdôraznil, že ďalšou z foriem uplatnenia reklamácie bol aj zápis do denníka služieb, pričom povinnosť doručovať výpisy z denníka služieb zhotoviteľovi zo zmluvy nevyplýva. Uplatnenie reklamácie bolo teda splnené samotným zápisom s tým, že žalobca mal k denníku služieb prístup a mal možnosť sa so zápsmi oboznámiť. Za pravdivú uznal odvolací súd námietku žalobcu, že možnosť uplatniť reklamáciu telefonicky z čl. VIII. nevyplýva, túto okolnosť však odvolací súd podporne považoval za dôkaz o tom, že žalobca mal vedomosť

o zistených nedostatkoch už skôr, pričom operatívne riadenie a dávanie pokynov na odstránenie nedostatkov aj telefonickou formou vyplýva z čl. IX. bod 5 zmluvy. Vo vzťahu k obsahu samotných reklamácií a ich oprávnenosti odvolací súd uviedol, že táto bola preukázaná jednak citovanými listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami (v bodoch 48. a 53. prvoinštančného rozsudku). V tejto časti sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom prvoinštančným súdom a odôvodnením jeho rozsudku.

19. Odvolací súd nesúhlasil s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil rozporné výpovede a za vierohodné označil iba výpovede svedkýň p. B. a V.. Poukazom na ust. § 191 ods. 1 CSP konštatoval postup prvoinštančného súdu za súladný so zákonom, keďže v napadnutom rozsudku vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa spravoval. K výpoveďiam svedkov navrhnutých žalobcom, a to Ing. U. M. a U. V. doplnil, že tieto je potrebné vyhodnotiť v súvislosti so svedeckými výpoveďami menovaných svedkýň a listinnými dôkazmi, konkrétne písomnými reklamáciami a zápsmi v denníku služieb. Hoci svedkovia navrhnutí za žalobcu tvrdili, že o reklamáciách nevedeli až do doručenia písomnej reklamácie, nevysvetlili, čo bolo predmetom ich rokovaní po uzatvorení zmluvy, keďže podľa Ing. M. rokovali o samotných činnostiach, nie o sťažnostiach. Podľa odvolacieho súdu rozhodujúce je, že najneskôr doručením písomnej reklamácie z 9. apríla 2015 do dispozície žalobcu, si žalovaný uplatnil prvú reklamáciu zmluvne dohodnutým spôsobom, pričom oprávnenosť tejto reklamácie ako aj ďalších reklamácií vyplýva zo zápisov v denníku služieb, ktoré boli vyhotovované rôznymi oddeleniami žalovaného.

20. Pokiaľ teda žalobca vykonal práce s vadami, ktoré žalovaný fakticky prevzal a žalovaný si uplatnil zľavu v súlade so zmluvou, nie je možné podľa odvolacieho súdu tvrdiť, že nárok na zaplatenie nevznikol vôbec. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie dohodnutej ceny, zníženej o 10 %, t. j. 49.050,-- eur, keďže žalovaný preukázal, že včas a oprávnene reklamoval. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, preto mu priznal nárok na zaplatenie sumy 49.050,-- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 17. apríla 2018, t. j. od podania žaloby až do zaplatenia. Odvolací súd nepriznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od splatnosti faktúry, keďže sa stotožnil s názorom žalovaného, že faktúru vrátil dôvodne v súlade so zmluvnými podmienkami (čl. IV. body 4, 5 v spojení s čl. III. bod 3), a teda nemohol byť v omeškaní od 5. júla 2015. Žalobca faktúru neopravil, ani nedoručil žalovanému pôvodne vystavenú faktúru, preto odvolací súd stanovil začiatok doby omeškania od podania žaloby, ktorú možno považovať podľa súdnej judikatúry za výzvu na zaplatenie.

21. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu spočívajúcou v tvrdení, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil spôsob reklamácie, čo podľa neho vyústilo do nesprávneho právneho posúdenia o prepadnutí zábezpeky. Odvolací súd nemal v konaní za sporné, že žalobca ako zhotoviteľ zložil na účet žalovaného ako objednávateľa finančnú čiastku 50.000,-- eur, ktorá mala slúžiť ako zabezpečovací nástroj zmluvného záväzku za účelom riadneho poskytovania služieb, ich kvality a včasnosti dodržiavania zmluvných podmienok. Poukázal na čl. IV. bod 1 zmluvy, z ktorého vyplýva, že v prípade, ak zhotoviteľ v priebehu prvých šiestich mesiacov odo dňa účinnosti zmluvy závažným alebo opakovaným spôsobom poruší zmluvné povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy, uvedená čiastka v plnej sume prepadá v prospech objednávateľa ako zmluvná pokuta. Keďže odvolací súd mal v konaní oprávnenosť reklamácií za preukázanú, konštatoval, že došlo k opakovanému porušeniu zmluvných povinností, v dôsledku čoho finančná zábezpeka prepadla objednávateľovi ako zmluvná pokuta.

22. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že ich náhradu pomerne rozdelil. Keďže z celkovo uplatneného nároku na zaplatenie sumy 54.500,-- eur + 50.000,-- eur bol žalobca úspešný iba v časti 49.050,-- eur, v odvolací súd skonštatoval úspech žalobcu v rozsahu 47 % a úspech žalovaného v rozsahu 53 %.

23. Proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, a to v časti jeho zamietavého výroku a výroku o trovách konania (druhý a tretí výrok napadnutého rozsudku), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

24. Žalobca namietol nesprávne právne posúdenie reklamačnej lehoty odvolacím súdom v bode 32. napadnutého rozsudku tvrdiac, že odvolací súd právne posúdil, že reklamačná lehota je

procesnoprávnou lehotou, kedy postačí reklamáciu dať poštovému podniku na doručovanie a reklamácia sa bude považovať za účinne podanú voči zhotoviteľovi. Tvrdí, že uplatnenie reklamácie má hmotnoprávny charakter a reklamácia sa považuje za účinne právne uplatnenú až momentom, kedy reklamačný úkon dôjde do dispozičnej sféry zodpovednej osoby. V dôsledku uvedeného mal odvolací súd správne dôjsť k záveru, že reklamácie boli žalovaným uplatnené u zhotoviteľa, t. j. žalobcu, oneskorene a že právo z vád diela bolo v momente doručenia reklamácií do dispozičnej sféry žalobcu už prekludované, t. j. boli uplatnené po prekluzívnej lehote na ich uplatnenie dojednanej v čl. VIII. bod 13 zmluvy o dielo a naplnila sa fikcia o správne vykonanom diele podľa článku VIII. bod 1 zmluvy. Tvrdí, že ustálená judikatúra dovolacieho súdu viacnásobne učinila právny záver, že reklamáciu je potrebné uplatniť u zmluvného partnera, pričom je potrebné, aby sa najneskôr do konca reklamačnej doby dostala do dispozičnej sféry zhotoviteľa, inak sa právo prekluduje. Citoval z rozhodnutia R 22/1983, podľa ktorého „Právo zo zodpovednosti za vadu je uplatnené včas, ak dôjde prejav vôle, ktorým kupujúci uplatňuje toto právo, predávajúcemu pred koncom záručnej doby...” a namietol, že v rozpore s uvedeným odvolací súd vyslovil, že postačí, ak je reklamácia daná na poštovú prepravu, čím priznal reklamáci jej podaním na poštovú prepravu, procesnoprávne účinky. Žalobca ďalej tvrdí, že pokiaľ existovala možnosť odoslania reklamácie faxom, či e-mailom, kedy by sa reklamácia dostala do okamžitej dispozičnej sféry žalobcu a takáto forma reklamácie nebola zo strany žalovaného využitá, jedná sa o jeho výlučnú zodpovednosť. Doporučená zásielka bola podľa žalobcu vhodnou alternatívou pre uplatnenie reklamácie pri polročných a ročných upratovacích cykloch, nie však pri denných pracovných cykloch, kde si strany vyjednali len hodinové reklamačné intervaly.

Uvedené právne posúdenie má podľa žalobcu podstatný význam tak vo vzťahu k zníženiu odmeny za vykonávané dielo, ako aj vo vzťahu k prepadnutiu zábezpeky žalobcu vo výške 50,000,-- eur.

25. V ďalšej časti dovolania, poukázaním opäť na bod 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku, žalobca vyslovil názor, že odvolací súd nesprávne právne posúdil, že je platné a účinné uplatnenie reklamácie v prípade, ak strana, ktorá si uplatňuje reklamáciu, ju uplatní tak, že ju spíše do denníka služieb a nedoručí zhotoviteľovi diela, ani sa o to nepokúsi, argumentujúc tým, že zo zmluvy takáto povinnosť nevyplýva. Žalobca má za to, že odvolací súd mal správne dôjsť k záveru, že reklamácia formou zápisu do denníka služieb nebola uplatnená v súlade so zákonom, pretože zhotoviteľ, t. j. žalobca, sa o uplatnení reklamácie objednávateľom fakticky nedozvedel, pričom zmluva o dielo v čl. VIII. bod 6 ustanovila, že „Objednávateľ reklamáciu vád služieb uplatní u zhotoviteľa bezodkladne po jej zistení, resp. v lehotách podľa ods. 13 tohto článku, písomne zápisom do denníka služieb príp. doporučeným listom, elektronicky e-mailom alebo faxom”. S poukazom na uvedené má žalobca za to, že žalovaný bol povinný o uplatnenej reklamáci preukázateľne informovať žalobcu a nie si reklamačný úkon ponechať vo svojej dispozícii. Reklamácia učená tým spôsobom, že objednávateľ ju síce spíše, ale neprivedie do dispozičnej sféry zhotoviteľa, je podľa žalobcu právne neúčinným hmotnoprávnym úkonom. Opakovaným poukázaním na rozhodnutie R 22/1983 žalobca vyslovil, že odvolací súd v rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu posúdil, že postačí, ak je reklamačný úkon ponechaný v dispozícii žalovaného a nebolo potrebné v zmysle zmluvy o dielo o ňom upovedomiť adresáta reklamačného úkonu, t. j. žalobcu.

26. Pokračujúc v dovolaní, žalobca namietol nesprávne právne posúdenie prepadnutia zábezpeky v sume 50.000,-- eur, zloženej žalobcom ako zhotoviteľom na účet žalovaného ako objednávateľa, a to v bode 35. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd vyslovil, že z dôvodu, že bola preukázaná oprávnenosť reklamácií, došlo k opakovanému porušeniu zmluvných povinností, v dôsledku čoho prepadla finančná zábezpeka objednávateľovi ako zmluvná pokuta. Žalobca tvrdí, že odvolací súd mal vyhodnotiť jednotlivé reklamácie žalovaného podávané poštou ako prekludované, nakoľko neboli uplatnené v zmysle reklamačných lehôt uvedených v čl. VIII. bod 13 zmluvy o dielo. S poukazom na uvedené má žalobca za to, že mu prislúcha nárok na vrátenie zábezpeky, rovnako aj celá žalovaná (neznížená) suma za výkon diela.

27. Žalobca má tiež za to, že reklamácie diela vykonané zápisom do denníka služieb, ktoré žalovaný nedoručil do dispozičnej sféry žalobcu, neboli uplatnené včas a spôsobom ustanoveným zákonom a zmluvou o dielo, konkrétne v zmysle § 562 ods. 2 ObchZ v spojení s čl. VIII. body 6 a 13 zmluvy. Tvrdí,

že pokiaľ si strany dojednali fikciu správnosti odovzdania služieb pre prípad, že tieto neboli reklamované (čl. VIII. bod 1 zmluvy o dielo, druhá veta), mal súd dôjsť k právnomu posúdeniu, že zábezpeka nemohla prepadnúť v prospech žalovaného. Žalovaný taktiež nebol oprávnený na zníženie fakturovanej ceny diela o 10 % a ani odstúpiť od zmluvy, práve z dôvodu prekludovaných reklamácií.

28. V ďalšej časti dovolania žalobca poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“ alebo „ústavný súd“), sp. zn. I. ÚS 562/2020, III. ÚS 326/2018, III. ÚS 276/2014, III. ÚS 60/2018, IV. ÚS 659/2020 a IV. ÚS 615/2020, namietol nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudkov konajúcich súdov vo vzťahu k výpovediam svedkov Ing. U. M. a U. V., zamestnancov žalobcu, ktorí sa nachádzali priamo na pracovisku, kde sa dielo vykonávalo. Tvrdí, že z ich výpovedí vyplývajú úplne opačné skutkové zistenia ako z výpovedí zamestnankýň žalovaného, menovite RNDr. V., Ing. B. a p. F., napriek tomu súd prvej inštancie vychádzal len z výpovedí menovaných svedkýň pre ustálenie, že na diele sa nachádzali vady a reklamácie boli učené včas. Hoci sa jedná o kľúčové dôkazy, súd prvej inštancie dostatočne nezdôvodnil, prečo by ich výpovede mali byť dôveryhodnejšie než výpovede zamestnancov žalobcu, na ktoré súd neprihliadal, ani z nich nevychádzal. Odvolaciemu súdu vytkol tiež jeho odôvodnenie v bode 32. napadnutého rozsudku, v ktorom konštatoval, že svedecké výpovede zamestnancov žalobcu i žalovaného je potrebné vyhodnotiť vo vzájomnej súvislosti, i v súvislosti s listinnými dôkazmi. Žalobca považuje takéto odôvodnenie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné, nepresvedčivé, protirečivé a nedostatočné, zastávajúc názor, že neprihliadnutím na skutkové zistenia, ktoré mali byť učené z výpovedí Ing. U. M. a U. V., sa konanie dostalo do nerovnovážneho stavu v prospech žalovaného, ktorá okolnosť spôsobila porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

29. Žalobca napokon odvolaciemu súdu vytkol, že sa opomenul vysporiadať s jeho odvolacími argumentami. Dôvodil, že zmluvné strany si v zmluve o dielo osobitne vyjednali pre špecifickosť poskytovaných služieb fikciu správnosti ich poskytovania do momentu oprávnenej reklamácie. Tvrdí, že súd sa s týmto podstatným argumentom opomenul vysporiadať napriek tomu, že sa preklúziou, a teda neplatnosťou každej z uplatnených reklamácií, žalobca do detailov zaoberal, poukazujúc na uplatnenie čl. VIII. bod 1 veta druhá zmluvy o dielo.

30. Žalobca ďalej namietol, že odvolací súd nevysvetlil, ako vyhodnotil rozpor v tvrdení svedkov a listinným dôkazom, a to vo vzťahu k e-mailovej komunikácii posielanej na adresu U. V.. Tvrdí, že napriek tomu, že svedok V. jej doručenie poprel a žalovaný jej doručenie nepreukázal, súd vyhodnotil túto komunikáciu za doručenú. Navyiac, e-mailové správy, ktoré sa údajne pokúšala doručiť pani F. U. V., nenapĺňali podľa žalobcu podstatné právne náležitosti potrebné na akceptáciu takejto správy ako reklamácie, na ktorú okolnosť žalobca poukazoval vo svojom záverečnom vyjadrení, vrátane judikatúry Najvyššieho súdu SR, čo však prvoinštančný súd odignoroval. Absentuje tiež vysvetlenie, ktoré vykonané dôkazy preukazujú nekvalitu prác vykonávaných žalobcom. Vo vzťahu k fotografickým materiálom predloženým žalovaným, kde je zachytená nečistota v budove žalovaného, žalobca namietol, že súd nebral do úvahy, že zmluva o dielo negarantovala čistotu priestorov po dobu 24 hodín denne, a teda ak by aj nejaké nečistoty spojené s užívaním priestorov nemocnice vznikli, tak to neznamená, že žalobca neodviedol prácu dohodnutú v zmluve. Žalobca nevytlúčil, že po výkone pracovných cyklov mohlo dôjsť a zrejme aj dochádzalo k znečisťovaniu priestorov, avšak práve tieto počas ďalšieho denného pracovného cyklu upratoval. Preto podľa názoru žalobcu predmetné fotografické materiály nepreukazujú nevykonanie pracovných cyklov žalobcom, ale preukazujú nečistoty vzniknuté na báze denného užívania priestorov zo strany konzumentov nemocničných služieb.

31. Vo vzťahu k záveru prvoinštančného súdu v bode 51. jeho rozsudku o tom, že k odstúpeniu od zmluvy zo strany žalovaného došlo platne v zmysle § 349 ods. 1 ObchZ, preto predmetná „zmluva o odstúpení“ zanikla, žalobca namietol, že predmetné konštatovanie je nezrozumiteľné, nakoľko žiadna zmluva o odstúpení vykonaná nebola, preto sa k nej nedokáže ani vyjadriť. Pokiaľ súd na takúto zmluvu prihliadol, mal ju podľa žalobcu aj riadne procesne vykonať a umožniť žalobcovi sa k nej vyjadriť.

32. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. novembra 2021, č. k. 2Cob/52/2020-334 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. V písomnom vyjadrení označenom ako „Zúženie (zmena) petitu dovolania Žalobcu zo dňa 07.07.2022 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/52/2020-334 zo dňa 16.11.2021....“ (č. I. 368

spisu), žalobca dovolaciemu súdu navrhol zrušiť dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu č. k. 2Cob/52/2020-334 zo 16. novembra 2021 v časti jeho zamietavého výroku a vo výroku o trovách súdneho konania a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne zotrval na priznaní náhrady trov dovolacieho konania jeho osobe v rozsahu 100 %.

33. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním z 25. novembra 2022, v ktorom, považujúc napadnutý rozsudok za správne právne zdôvodnený, zároveň za preskúmateľný, neporušujúci právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, navrhol dovolanie odmietnuť. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Písomné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP žalobcovi, ktorého ďalšieho vyjadrenia v spore nenasledovali.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), konajúca povereným zamestnancom v zmysle § 429 ods. 2 písm. b) CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť. V nasledujúcich bodoch dovolací súd uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP).

35. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

36. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

37. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

38. Naproti tomu dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

39. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, súčasne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

40. Pre naplnenie ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávnym procesným postupom súdu je taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká

nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Podľa § 420 písm. f) CSP je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu však iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. ÚS 419/2021). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v zmysle vyššie uvedenej aktuálnej judikatúry ústavného súdu možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariaču možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021).

41. Dôvodiac prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, žalobca namieta nepreskúmateľnosť zdôvodnenia konajúcich súdov vo vzťahu k svedeckým výpovediam svedkov žalobcu a žalovaného tvrdiac, že hoci z výpovedí svedkýň navrhnutých žalovaným vyplynuli opačné skutkové tvrdenia než z výpovedí svedkov žalobcu, súdy nevysvetlili, prečo by mali byť výpovede zamestnancov žalovaného dôveryhodnejšie, než výpovede zamestnancov žalobcu. Odvolaciemu súdu žalobca zároveň vytkol, že sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami vznesenými proti prvoinštančnému rozsudku vo vzťahu k fikcii správnosti poskytovaných služieb, argumentujúc neplatnosťou uplatnených reklamácií, ďalej nevysporiadanie sa s námietkami týkajúcimi sa e-mailovej komunikácie posielanej na adresu zamestnanca žalobcu U. V., ktorý jej doručenie poprel, vrátane námietky, že e-mailové správy nenapĺňali podstatné právne náležitosti potrebné na akceptáciu takejto správy ako reklamácie. Žalobca namieta tiež nevysporiadanie sa súdov s dôkazmi, ktoré mali preukazovať nekvalitu prác vykonávaných žalobcom, napokon odvolaciemu súdu vytkol procesné nevysporiadanie sa so „zmluvou o odstúpení“, ktorá mala v dôsledku odstúpenia od zmluvy o dielo zo strany žalovaného zaniknúť.

42. Dovolací súd k tejto časti dovolacích námietok týkajúcich sa dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP vo všeobecnosti uvádza, že inštitút dovolania je súčasťou subsystému opravných prostriedkov, ktorými možno za stanovených podmienok prelomiť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, pričom z hľadiska jeho prípustnosti, ako aj priebehu konania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov civilného sporového konania. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej. Uvedené v tu preskúmvanej veci nenastalo.

43. Vo vzťahu k hodnoteniu výpovedí svedkov navrhnutých tak žalobcom ako i žalovaným, dovolací súd pripomína, že ide o proces dokazovania v súdnom konaní. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch

z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaca úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. Pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal. Pre úplnosť dovolací súd tiež uvádza, že skutkové závery (avšak ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci), za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP považovať nemožno aj z dôvodu tej skutočnosti, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili konajúce súdy a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo 14. októbra 2020 sp. zn. 9Cdo/209/2020, v zmysle ktorého (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (čo nie je daný prípad) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS/465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

44. Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, rešpektujúc zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

45. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysvetlil dôvody svojho zmeňujúceho rozsudku, vykonaného v dôsledku čiastočne nesprávnych skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Konštatoval, ktoré skutkové okolnosti prvoinštančný súd zistil správne (v bode 26. napadnutého rozsudku), následne ozrejmil a pozornosť venoval tej okolnosti, že samotný žalovaný v konaní nenamietal, že by práce neboli vykonané a odovzdané, namietal „len“ nedodržanie Harmonogramu upratovacích prác a frekvencie a hygienicko-epidemiologického režimu a nekvalitu prác, v dôsledku čoho žiadal prepracovanie žalobcom vystavenej faktúry a zníženie ceny o 10 %, t. j. na sumu 49.050,-- eur vrátane DPH. Vo vzťahu k námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení o nepreskúmateľnosti zdôvodnenia hodnotenia výpovedí svedkov navrhnutých žalobcom i žalovaným, dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľa na bod 33. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd vysvetlil zásadu voľného hodnotenia dôkazov (vysvetlenú aj dovolacím súdom v bode 43. tohto uznesenia), vrátane ich hodnotenia vo vzájomnej súvislosti, vysvetliac zároveň, ktorú okolnosť považoval pri posudzovaní oprávnenosti reklamácie za rozhodujúcu (doručenie písomnej reklamácie z 9. apríla 2015 do dispozície žalobcu zmluvne dohodnutým spôsobom).

46. Žalobca v ďalšej časti dovolania tvrdí, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa fikcie správnosti poskytovaných služieb, vyplývajúcej z čl. VIII. bod 1 veta druhá zmluvy o dielo. Tvrdí, že v odvolaní preklúziou reklamácií a označeným ustanovením zmluvy výslovne dôvodil, odvolací súd sa jeho námietkou nezaoberal a nezaoberal sa ani ďalšou jeho námietkou spočívajúcou v tvrdení, že e-mailové správy posielané pánovi U. V., zamestnancovi žalobcu, pani F., zamestnankyňou žalovaného, nespĺňali podstatné právne náležitosti potrebné na akceptáciu správy ako reklamácie. Uvedené tvrdenia žalobcu však z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú; naopak, v bode 32. rozsudku odvolací súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že reklamácie sú prekludované a neoprávnené. Venoval sa tiež formám uplatnenia reklamácie a lehotám, v ktorých mali byť uplatnené u zhotoviteľa bezodkladne. Vyslovil, že pokiaľ žalovaný vady reklamoval bezodkladne po ich zistení formou doporučeného listu, išlo o jednu z dohodnutých foriem reklamácie; ďalšou formou bol zápis do denníka služieb, ku ktorému mal žalobcu prístup a mohol sa s nimi oboznamovať. Uplatnenie telefonickej reklamácie odvolací súd tiež vysvetlil a vysvetlil aj, akými dôkazmi mal preukázaný obsah reklamácií a ich oprávnenosť, stotožniac sa v tejto časti so skutkovými zisteniami prvoinštančného súdu.

47. Vo vzťahu k e-mailovej komunikácii, ktorú mala odoslať svedkyňa žalovaného K. F. svedkovi žalobcu U. V., ktorý jej doručenie na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 12. decembra 2018 poprel tvrdením, že mailovú adresu u žalovaného nemal zriadenú a žalovaným na odstránenie závad telefonicky, mailom ani iným spôsobom vyzvaný nebol, dovolací súd pripúšťa absenciu zdôvodnenia tohto rozporu v napadnutom rozsudku, zároveň však poukazuje na skutočnosť, že nešlo o jediný dôkaz v konaní, navyše nie o rozhodujúci, preto nemožno konštatovať, že by nevysporiadaním sa s týmto tvrdením žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu došlo k intenzite zásahu do procesných práv žalobcu v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (viď bod 40. tohto uznesenia). Dovolací súd navyše dopĺňa, že pokiaľ v dovolaní namieta, že e-mailové správy nenapĺňali podstatné náležitosti reklamácie, toto jeho tvrdenie nasvedčuje tomu, že e-mailová komunikácia sa zrejme do jeho dispozície predsa len dostať musela (či už cestou svedka V. alebo iného dôkazného prostriedku, keďže dôvodí jeho obsahom).

48. Dovolací súd sa nestotožňuje ani s ďalším tvrdením dovolateľa o tom, že súd nevysvetlil, ktoré dôkazy preukazovali nekvalitu prác vykonávaných žalobcom. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, na základe akých dôkazov dospel k záveru o nevykonaní diela riadne; tieto okolnosti mal preukázané listinnými dôkazmi a výpoveďami predovšetkým svedkýň zo strany žalovaného, avšak aj svedok žalobcu, Ing. M. pripustil, že rokoval so zástupcom žalovaného o reklamovaných vadách, čím potvrdil, že žalobca mal vedomosť o tom, že žalovaný považoval jeho služby za nevykonané riadne, ale s vadami. Skutkové zistenia v uvedenom smere zhrnul aj odvolací súd v bode 26. svojho rozsudku.

49. K časti dovolania, v ktorej dovolateľ namieta, že sa súdy procesne nevysporiadali so „zmluvou o odstúpení“, ktorá v konaní vykonaná nebola, v dôsledku ktorej okolnosti nebolo žalobcovi umožnené adekvátne sa k takejto zmluve vyjadriť, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že v písomnom odôvodnení rozsudku prvoinštančného súdu v bode 51., v ktorého závere súd prvej inštancie konštatoval, že „...v zmysle ust. § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka predmetná zmluva o odstúpení zanikla.“, bezpochyby došlo k zrejmej chybe v písaní, nakoľko z obsahu odôvodnenia predmetnej časti rozsudku prvoinštančného súdu je zjavné, že súd vyslovoval svoj názor ohľadne podstatného či nepodstatného porušenia zmluvy žalobcom s tým záverom, že konštatované vady v zmysle § 344 a § 345 ods. 1 ObchZ založili žalovanému právo na odstúpenie od zmluvy o dielo zo dňa 4. mája 2015, ktoré odstúpenie vyhodnotil súd prvej inštancie za platné. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd dovolateľom vznesenú námietku vo vzťahu k ním tvrdenej absencii nevykonania dokazovania „zmluvou o odstúpení“, vyhodnotil ako nedôvodnú.

50. Správnosť a úplnosť vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich skutkových zistení, vzhľadom na už vyššie konštatované, dovolací súd v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), keďže v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Z procesného hľadiska preskúmané rozhodnutie odvolacieho súdu (ale i súdu prvej inštancie) obsahuje právnu argumentáciu produkovanú oboma sporovými stranami, odvolací súd sa s odvolacími námietkami žalobcu vysporiadal a nie je mu možné vytýkať to, že sa s jeho argumentáciou nestotožnil. Na základe uvedeného preto dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia vykonaného dokazovania, resp. spočívajúca v tvrdení o nedostatočnom vysporiadaní sa odvolacieho súdu s jeho odvolacími námietkami, ktorá okolnosť by mala za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia, dôvodná nie je.

51. Vo vzťahu k podmienke prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd pre úplnosť dopĺňa, že je nevyhnutné tiež posúdiť mieru, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalujúcej strane obrana jej práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

52. Dovolací súd na základe vyššie konštatovaného uzatvára, že vo vzťahu k tejto časti dovolania boli splnené podmienky pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

53. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

54. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

55. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu (kľúčovú) pre rozhodnutie veci. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Až po splnení týchto predpokladov prípustnosti dovolania, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania a na ňu nadväzujúcu povinnosť doložiť ju buď konkrétnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odchýlil, tvrdením o absencii rozhodovacej praxe, alebo konkretizáciou rozdielnosti v rozhodovaní odvolacieho súdu. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem špecifikovaných podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010).

56. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (R 54/2012).

57. Hoci dovolateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP výslovne nesformuloval žiadnu právnu otázku, z obsahu jeho dovolania vyplýva, že nesúhlasí s právnym posúdením otázky uplatnenia reklamačného práva žalovaným; tvrdí, že odvolací súd nesprávne posúdil reklamačnú lehotu ako procesnoprávnu a nie ako hmotnoprávnu, pričom ide o kľúčové právne posúdenie týkajúce sa merita veci. Druhá jeho námietka spočíva v tvrdení o nesprávnom právnom posúdení platnosti a účinnosti reklamácie uplatnenej tým spôsobom, že bola žalovaným spísaná do denníka služieb a nebola doručená žalobcovi ako zhotoviteľovi diela.

58. Dovolací súd po oboznámení sa s vyššie uvedeným obsahom dovolania žalobcu v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, je nútený konštatovať, že skutočnosti namietané žalobcom ako dovolateľom kritérium právnej otázky zakladajúcej prípustnosť dovolania nespĺňajú (keďže túto nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP).

59. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie istiny 54.500,-- eur s príslušenstvom + 50.000,-- eur; prvých 50.000,-- eur uplatnil zo zmluvy o dielo za vykonanie upratovacích a iných služieb pre žalovaného s tým, že vystavil žalovanému faktúru č. 52-5-0000376 na sumu 54.500,-- eur. Žalovaný žiadal prepracovanie faktúry a zníženie fakturovanej sumy o 10 %; odvolací súd na odvolanie žalobcu po zopakovanom dokazovaní napadnutým rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 49.050,-- eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 17. apríla 2018 do zaplatenia. Odvolací súd tak rozhodol s odôvodnením, že nárok na zaplatenie dohodnutej ceny žalobcovi vznikol, pretože práce pre žalovaného vykonal, tieto žalovaný fakticky aj prevzal, avšak z dôvodu, že práce vykonal s vadami, ktoré žalovaný včas a oprávnene reklamoval, odvolací súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie dohodnutej ceny zníženej o 10 %, ktoré zmluvné dojednanie vyplývalo z

čl. III. bod 3 zmluvy o dielo. Ďalším výrokom žalobu vo zvyšku zamietol; odvolací súd nepriznal žalobcovi 10 % z uplatneného nároku, ďalej nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od splatnosti faktúry, nakoľko začiatok doby omeškania stanovil od podania žaloby na súd. Súčasne mu nepriznal 50,000,-- eur z titulu zábezpeky zakotvanej v čl. IV. bod 1 zmluvy o dielo, ktorá prepadla v prospech žalovaného ako zmluvná pokuta. Uvedená finančná čiastka mala slúžiť ako zabezpečovací nástroj zmluvného záväzku medzi žalobcom a žalovaným za účelom riadneho poskytovania služieb. V dôsledku preukázania oprávnenosti reklamácií žalovaným, odvolací súd konštatoval opakované porušenie zmluvných povinností žalobcom, majúce za následok prepadnutie finančnej zábezpeky žalovanému.

60. Dovolací súd upozorňuje, že je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu. Pokiaľ preto žalobca namieta nesprávne právne posúdenie reklamačnej lehoty odvolacím súdom ako procesnoprávnej a nie ako hmotnoprávnej, je nutné konštatovať, že odvolací súd reklamačnú lehotu ako procesnoprávnu neposúdil, z odôvodnenia napadnutého rozsudku takéto právne posúdenie nevyplýva a posúdenie reklamačnej lehoty ako procesnoprávnej alebo hmotnoprávnej ani nebolo predmetom konania. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie zmluvne dohodnutej ceny dôvodiac tým, že splnil svoju zmluvnú povinnosť poskytnúť žalovanému upratovacie, čistiace a dezinfekčné práce a ďalšie služby špecifikované v článku II. bod 1 zmluvy o dielo, v priestoroch žalovaného ako objednávateľa týchto služieb, a to riadne a včas. Dovolací súd preto nemôže pristúpiť k posudzovaniu právnej otázky, ktorá ani nebola predmetom odvolacieho konania, ani nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum v predmetnej časti dovolania, nakoľko jeho hranice nie sú vymedzené. Dovolací súd totiž nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ako by predmetnú otázku hodnotil odvolací súd; ak by tak predsa len postupoval, rozhodol by bez relevantného podkladu.

61. V ďalšej časti dovolania dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie platnosti a účinnosti reklamácie uplatnenej žalovaným tým spôsobom, že bola žalovaným spísaná do denníka služieb a nebola doručená žalobcovi ako zhotoviteľovi diela. Odvolací súd v bode 32. svojho rozsudku konštatoval, že zápis do denníka služieb bol jednou z foriem uplatnenia reklamácie s tým, že povinnosť doručovať výpisy z denníka služieb žalobcovi ako zhotoviteľovi zo zmluvy nevyplývala; uplatnenie reklamácie bolo splnené samotným zápisom do denníka služieb, ku ktorému mal žalobca prístup a mal možnosť sa so zápismi oboznamovať. Je nutné uviesť, že námietka formulovaná dovolateľom sa bezpochyby týka posúdenia skutkových okolností pri posudzovaní spôsobov uplatnenia reklamácie, vyplývajúcich z ustanovení zmluvy o dielo ako dvojstranného právneho úkonu medzi žalobcom a žalovaným, uzatvoreného na základe ich slobodnej vôle. K definícii skutkovej a právnej otázky sa najvyšší súd vyjadril v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/27/2019 aj tak, že „Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie právnej normy na posudzovaný prípad“. V danom prípade je týmto záverom posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu na zaplatenie ceny diela, a to aj v kontexte reklamácií uplatnených žalovaným, vo vzťahu ku ktorým je vyhodnotenie otázky včasnosti a oprávnenosti ich uplatnenia, otázkou skutkovou.

62. Dovolací súd nie je oprávnený uskutočňovať výklad medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy, ani jej jednotlivých ustanovení. Taktiež dovolací súd nemôže posudzovať, či konkrétne zmluvné dojednanie je alebo nie je určité, prípadne či je zrozumiteľné alebo nie. K tomu dovolací súd len poznamenáva, že samotný výklad právneho úkonu a v ňom použitých pojmov, ako aj naplnenie predpokladov jeho platnej existencie, či posúdenie povahy týchto úkonov, predstavuje zisťovanie obsahu právneho úkonu ako súčasť skutkového stavu veci, a teda nejedná sa o preskúmavanie správnosti alebo nesprávnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (k tomu viď obdobne sp. zn. 4Obdo/45/2017).

63. Zároveň dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom

konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu (ako uviedol už vyššie, v bode 44. tohto uznesenia), že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní súd nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

64. Dovolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 139/2022, podľa ktorého „s prihliadnutím na účel a zmysel dovolacieho konania z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým je v prvom rade zjednocovanie právnej praxe, odstraňovanie právnej neistoty s cieľom dosiahnuť, aby na určitú právnu otázku dostala strana konania za rovnakých podmienok v zásade rovnakú odpoveď, a teda zabezpečenie jednotnosti vo výklade právnych noriem, nemožno dovolaciemu súdu pripisovať úlohu vykladať obsah zmluvných dojednaní, ktoré sa od prípadu k prípadu môžu líšiť, a teda tu absentuje prvok generality a univerzality, ktorý je vlastný všeobecne záväzným právnym predpisom. Zmluva ako dvojstranný právny akt je založená na dohode zmluvných strán a zaväzuje len zmluvné strany, preto výklad zmluvných dojednaní, ktoré si medzi sebou strany sporu upravili v rámci svojej zmluvnej voľnosti, ako to bolo v prejednávanej veci, nespadá pojmovo pod právne posúdenie veci. Nemožno vylúčiť, že aj výklad zmluvy by bol právnym posúdením veci, napr. v prípade, ak by išlo o dojednanie kopírujúce zákonný text, resp. dojednanie vychádzajúce z kogentného ustanovenia príslušného právneho predpisu, od ktorého sa strany nemôžu odchyliť...“, takáto situácia však v posudzovanom prípade nenastala.

65. Navyiac, dovolací súd považuje za dôležité poukázať aj na tú skutočnosť, že v poradí druhá otázka (ktorá má ale charakter skutkovej, nie právnej otázky), spočíva na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolností prejednávanej veci (spôsoby uplatnenia reklamácií a lehoty na ich uplatnenie), ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu vyriešenie otázky, tak ako ju vymedzil žalobca, má význam iba pre túto konkrétnu vec a vyplýva z tohto konkrétneho skutkového stavu, preto nemá povahu otázok v zmysle § 421 CSP. Aj s poukazom na uvedený dôvod dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum.

66. Napokon, dovolací súd pre úplnosť vo vzťahu k možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) ani písm. c) CSP uvádza, že súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho pri (tej istej) právnej otázke alebo jej nesprávnom posúdení z povahy veci vylučuje; odvolací súd sa totiž nemôže pri riešení právnej otázky odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pokiaľ právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ani vyriešená, resp. pokiaľ je táto právna otázka riešená dovolacím súdom rozdielne (čo platí aj naopak). Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné. Označený nedostatok v odôvodnení predpokladov prípustnosti dovolania má za následok aj nemožnosť aplikácie § 440 CSP o viazanosti dovolacím dôvodom so vzájomne sa vylučujúcimi predpokladmi jeho prípustnosti.

67. Sumarizujúc vyššie uvedené, keďže dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu v tejto časti je potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

68. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) ani písm. c) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c), ako aj ustanovenia § 447 písm. f) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovoláním napadnutého rozhodnutia.

69. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

70. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.